

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **DEGA CZ s.r.o.**, IČ: 27902943, se sídlem Malešická 2850/22c, Praha 3, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem, se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č. j. 11100/19/5100-41451-711055, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2020, č. j. 57 Af 19/2019 - 36,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2020, č. j. 57 Af 19/2019 - 36, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 3. 2019, č. j. 11100/19/5100-41451-711055, a rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, územní pracoviště v Plzni, ze dne 14. 12. 2018, č. j. 2086537/18/2301-62562-404841, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 24.456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Vaníčka, advokáta, se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj, územní pracoviště v Plzni (dále jen správní orgán prvního stupně) rozhodnutím ze dne 14. 12. 2018, č. j. 2086537/18/2301-62562-404841, uložil žalobci pokutu ve výši 8.000 Kč za přestupek dle § 6 odst. 1 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, neboť žalobce 29. 12. 2016 uhradil v hotovosti platby 94.580 Kč

a 250.000 Kč společnosti SAIT Company s. r. o. Zároveň žalobci uložil zaplatit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Označeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce formulačně změnil návěti výroku a ve zbytku potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítal, že správní orgány rozhodly o sankci za přešupek, přičemž odpovědnost žalobce za přešupek již zanikla dle § 6a odst. 3 zákona o omezení plateb v hotovosti, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Není správný názor žalovaného, že se na věc aplikuje § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přešupky a řízení o nich (dále jen „přešupkový zákon“), a tudíž odlišně stanovená prekluzivní doba dle tohoto zákona. Právní úprava účinná do června 2017, tj. v době spáchání přešupku, byla pro stěžovatele příznivější, proto musí být aplikována dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, resp. i § 2 odst. 1 přešupkového zákona. Pojem trestnost skutku zahrnuje souhrn všech podmínek relevantních pro závěr o vině, včetně podmínek vyloučení trestní odpovědnosti a zániku trestnosti, tj. i prekluzivní lhůtu. K tomu žalobce citoval z komentáře k trestnímu zákoníku a z judikatury Nejvyššího soudu. Ustanovení § 112 odst. 2 přešupkového zákona je tak v rozporu s ústavním pořádkem. Pokud žalovaný k této otázce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, žalobce uvedl, že se jedná o nález starý 25 let, který se zabýval zcela mimořádnou záležitostí potrestání zločinů představitelů komunistického režimu, tudíž na nyní řešený případ nemůže být aplikován. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud přerušil řízení a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 112 odst. 2 přešupkového zákona pro jeho rozpor s ústavním pořádkem.

[4] Nadto uvedl žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nicotná. Na věc totiž musí být aplikován § 10 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, který místně nepříslušnému správci daně neumožňuje uložit pokutu dle zákona o omezení plateb v hotovosti, neboť se nejedná o tzv. vybranou působnost. Správní orgán prvního stupně tedy nebyl příslušný k rozhodnutí ve věci.

[5] Krajský soud nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Obsáhle citoval z judikatury Ústavního soudu a NSS a dále z odborné literatury a dospěl k závěru, že v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny by mohla být aplikace § 112 odst. 2 přešupkového zákona pouze v případě, že by prekluzivní lhůta dle dosavadních předpisů v době nabytí účinnosti nového zákona již uběhla, a odpovědnost žalobce by tedy zanikla, a po nabytí účinnosti nové úpravy by se v důsledku tohoto ustanovení trestnost jednání obnovila. V posuzované věci však k takovému případu nedošlo, neboť ke spáchání přešupku došlo 29. 12. 2016, tj. k tomuto dni se správní orgány nejdříve mohly o jednání žalobce dozvědět. Jelikož přešupkový zákon nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, jednoletá prekluzivní lhůta ještě nemohla uplynout. Proto aplikace § 112 odst. 2 přešupkového zákona, tj. prekluzivní lhůty stanovené v tomto zákoně, z hlediska ústavního pořádku nic nepřekáží. Tento závěr je ostatně v souladu i s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/93. Protože s tímto názorem žalovaného se krajský soud ztotožnil, nepředkládal Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 112 odst. 2 přešupkového zákona, ani nepřerušoval řízení, ačkoli si byl vědom toho, že u Ústavního soudu je pod sp. zn. Pl. ÚS 15/19 vedeno řízení o návrhu na zrušení tohoto ustanovení podaném Městským soudem v Praze. Nedůvodnou krajský soud shledal i námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí. V posuzované věci totiž pochybení žalobce zjistil správní orgán prvního stupně během daňové kontroly vykonávané v rámci tzv. vybrané činnosti dle § 10 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb. Proto byl tento správní orgán i místně příslušný dle § 6a zákona o omezení plateb v hotovosti k vedení řízení o přešupku. Soud tak odmítl argumentaci, že § 10 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb. je speciální

pokračování

vůči § 6a zákona o omezení plateb v hotovosti. Ani pokud by správní orgán prvního stupně byl místně nepřislušný, nemělo by to za následek nicotnost jeho rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Uvedl, že nespornou skutečností je, že stěžovatel provedl posuzované platby v hotovosti dne 29. 12. 2016 a přestupkové řízení bylo zahájeno dne 22. 10. 2018. Správní orgány se o jednání stěžovatele, v němž je spatřováno naplnění skutkové podstaty přestupku, dozvěděly dne 7. 3. 2017, kdy byla zahájena u stěžovatele daňová kontrola, resp. nejpozději dne 6. 4. 2017, kdy byly stěžovateli vráceny doklady, které si správní orgán prvního stupně v průběhu daňové kontroly vyžádal, či dne 5. 6. 2017, kdy správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k prokázání skutečností. Prekluzivní lhůta jednoho roku, v níž mohlo být řízení o přestupku zahájeno, tedy skončila dříve, než bylo řízení zahájeno dnem 22. 10. 2018.

[7] Názor stěžovatele o protiústavnosti aplikovaného § 112 odst. 2 věty první přestupkového zákona byl potvrzen nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo toto ustanovení zrušeno. Podle Ústavního soudu se čl. 40 odst. 6 Listiny uplatní na právní úpravu všech prvků trestnosti, včetně úpravy promlčení odpovědnosti za přestupek. V případě posuzovaného přestupku je právní úprava prekluzivní doby obsažená v § 6 odst. 3 zákona o omezení plateb v hotovosti, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (subjektivní lhůta jeden rok pro zahájení řízení), pro stěžovatele příznivější než právní úprava obsažená v § 30 písm. b), resp. § 32 odst. 3 přestupkového zákona (3 a 5 let). V případě stěžovatele byla správními orgány a krajským soudem uplatněna protiústavní právní úprava obsažená v § 112 odst. 2 větě první přestupkového zákona, proto jejich rozhodnutí neobstojí.

[8] Stěžovatel dále namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v části týkající se vypořádání žalobního bodu nicotnosti rozhodnutí správních orgánů. Neobstojí totiž odůvodnění krajského soudu, že správní orgán prvního stupně byl příslušný k rozhodnutí o pokutě, neboť vydal též rozhodnutí v řízení navazujícím na daňovou kontrolu. Podle stěžovatele dodatečný platební výměr vydal místně příslušný správce daně, kterým je Finanční úřad pro hl. m. Prahu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že při rozhodování vycházel z tehdy platné a účinné právní úpravy obsažené v § 112 odst. 2 přestupkového zákona, což učinil i krajský soud, a jeho rozsudek nabyl právní moci dne 10. 1. 2020, tedy před vydáním nálezu Ústavního soudu, který toto ustanovení zrušil, a před publikací tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Pokud by nález měl být zpětně aplikován i na posuzovanou věc, musel by to Ústavní soud výslovně uvést ve svém nálezu, což však neučinil. Poukázal rovněž na odlišné stanovisko soudců Šimíčka a Filipa, s nimiž se ztotožnil. Žalovaný tedy ponechal na úvaze Nejvyššího správního soudu, zda bude tento nález na posuzovanou věc aplikovat, nebo zda upřednostní právní jistotu. Rovněž citoval z usnesení rozšířeného senátu z 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, podle něž lze zohlednit pozdější pro pachatele příznivější právní úpravu pouze, pokud změna zákona nastala do rozhodnutí krajského soudu o žalobě, nikoli v průběhu řízení o kasační stížnosti jakožto mimořádném opravném prostředku. Žalovaný také odmítl námitku stěžovatele, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný v části týkající se otázky nicotnosti rozhodnutí správních orgánů v důsledku stěžovatelem dovozované nepřislušnosti správního orgánu prvního stupně. Logický je totiž závěr krajského soudu, že správní orgán prvního stupně zjistil pochybení

stěžovatele v průběhu jím prováděné daňové kontroly, proto byl příslušný ve smyslu § 6a zákona o omezení plateb v hotovosti k vedení sankčního řízení.

[10] Na toto vyjádření reagoval stěžovatel replikou, v níž uvedl, že nález sp. zn. Pl. ÚS 15/19 je třeba na posuzovanou věc aplikovat, neboť správní soudy dle ustálené judikatury NSS i Ústavního soudu nejsou při přezkumu rozhodnutí správních orgánů vázány ustanoveními zákona, která byla zrušena pro jejich rozpor s ústavním pořádkem. Žalovaným odkazované usnesení č. j. 5 As 104/2013 – 46 se týká zcela odlišné otázky, a to aplikovatelnosti pozdější zákonodárcem schválené změny zákona upravující podmínky trestnosti. Pokud by Nejvyšší správní soud neměl v posuzované věci zohlednit zrušující nález, vedlo by to k absurdním důsledkům, např. by tento soud musel opět předložit Ústavnímu soudu návrh na zrušení již zrušeného ustanovení přestupkového zákona. Toto ustanovení totiž bylo v rozporu s ústavním pořádkem již v době vydání napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 71 odst. 2, 3 a 4 zákona o Ústavním soudu o tom, že pravomocná rozhodnutí zůstávají nedotčena nálezem, se uplatní pouze tam, kde neběží řízení o opravných prostředcích, včetně soudního přezkumu. Přímo analogickou situaci s nyní řešeným případem, posuzoval NSS v rozsudku ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, č. 2/2003 Sb. NSS, a přiklonil se k názoru prosazovanému stěžovatelem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Ze shora provedené rekapitulace vyplývá, že jde především o posouzení otázky, zda je třeba na posuzovanou věc aplikovat nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, který při posouzení otázky ústavní konformity § 112 odst. 2 věty první přestupkového zákona dospěl k opačnému závěru než krajský soud v napadeném rozsudku.

[14] K problematice vztahu § 75 odst. 1 s. ř. s., podle nějž soud při přezkumu rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, existuje rozsáhlá judikatura NSS, která je v této otázce zcela jednotná. Stěžovatel správně zmínil rozsudek NSS č. j. 7 A 146/2001 – 29. Již v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud přihlásil k řešení, jež upřednostňuje zajištění ochrany práv jednotlivců zkrácených rozhodnutím správního orgánu vydaným na základě protiústavního ustanovení zákona: *„Nejvyšší správní soud má rozhodnout o žalobě za situace, kdy protiústavnost § 19 odst. 1 zákona o krajích byla vyslovena Ústavním soudem, a to k datu následujícímu vydání napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění nálezu Ústavního soudu, na které se plně odkazuje, nelze jinak, nežli učinit závěr o neústavnosti obsahu § 19 odst. 1 cit. zákona po celou dobu jeho účinnosti. Ačkoli tento soud sám řízení o zrušení předmětného ustanovení nevyvolal, nemůže pomínout tuto zásadní změnu právního stavu a trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s) při vědomí, že tím sice koná podle jeho textu, nikoli však smyslu. Zákon nepochybně procesní nástroje, jimiž disponuje, vnímá toliko jako prostředek vedoucí ke sjednání spravedlnosti. Nastala-li situace, pro níž je typický rozpor mezi rozumným řešením, na něž však není norma bezesrážlivě připravena, a řešením, jež sice lze pod text*

pokračování

právního předpisu zahrnout, avšak vede toliko k nadbytečnému zatížení účastníků řízení novými řízeními (zde ústavní stížností), je třeba, podle názoru soudu, zvolit řešení, které by odpovídalo principu oprávněného očekávání, jenž je součástí moderního pojmání práva. V daném případě prostor pro nápravu byl otevřen podáním opravného prostředku, a jde tak o situaci odlišnou od té, kdy by žaloba podána nebyla, co se týče právních vztahů vzniklých před zrušením právního předpisu. Potvrzovat zákonost rozhodnutí žalovaného za situace vědomí o neústavnosti celého postupu soud za rozumné řešení nepovažuje, stavěl by tak jen další překážku na cestě, jejíž cíl je nabíledni. Tím by devalvoval i sám princip přezkoumání rozhodnutí orgánů veřejné správy, jak je soudním řádem správním předvídan.“ Tento názor pak NSS setrvale opakoval ve svých dalších rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 28/2012 - 16, ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 Ads 15/2007 - 57, nebo ze dne 9. 10. 2007, č. j. 3 As 77/2006 - 103.

[15] Nejvyšší správní soud má dále za to, že ochrana práv stěžovateli nemůže být odepřena z toho důvodu, že krajský soud otázku souladu § 112 odst. 2 věty první přestupkového zákona s ústavním pořádkem, jmenovitě čl. 40 odst. 6 Listiny, nesprávně posoudil a nepřerušil řízení, aby vyčkal rozhodnutí o návrhu na zrušení tohoto ustanovení podaném Městským soudem v Praze, popř. nepodal u Ústavního soudu sám návrh na zrušení cit. ustanovení přestupkového zákona. To, že ke zrušení uvedeného ustanovení došlo až po vydání napadeného rozsudku, totiž nic nemění na nezákonnosti napadeného rozsudku. Uvedené ustanovení přestupkového zákona sice bylo až do publikace nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 součástí právního řádu, již před jeho formální derogací trval stav jeho rozporu s ústavním pořádkem, který měl být zjištěn již správními orgány, resp. krajským soudem. Pokud se tak nestalo, je ovšem povinností Nejvyššího správního soudu, aby zjednal nápravu. Ostatně, pokud by tak neučinil, muselo by být jeho rozhodnutí po právu zrušeno Ústavním soudem (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 467/18 ze dne 2. 7. 2019, nebo sp. zn. IV.ÚS 3062/14 ze dne 27. 5. 2015).

[16] Nejvyšší správní soud tak má za to, že i na nyní posuzované věci je třeba aplikovat závěry vyslovené Ústavním soudem v již citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kde se uvádí, že „§ 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky příkazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky dle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona. Úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s níž je napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož směřuje k ústavně reprobovanému výsledku v podobě užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu je § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny“. Přitom není rozhodné, jak se nesprávně domníval krajský soud v napadeném rozsudku, zda prekluzivní lhůta dle dosavadních předpisů uplynula před nabytím účinnosti přestupkového zákona, či nikoli (jako tomu bylo v případě žalobce ve věci posuzované Ústavním soudem v nálezu Pl. ÚS 15/19 nebo v nyní posuzovaném případě).

[17] Z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že dne 7. 3. 2017 správní orgán prvního stupně zahájil u stěžovatele daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2016 a přebral účetní doklady vztahující se k tomuto období, mj. též příjmový pokladní doklad společnosti SAINT Company s. r. o. z 29. 12. 2016 na částku 94.580 Kč a příjmový pokladní doklad z téhož dne vystavený toutéž společností na částku 250.000 Kč a související účetní evidenci, v níž jsou uvedené platby v hotovosti zachyceny. Skutečnosti svědčící o provedení uvedených plateb v hotovosti se tedy správní orgán prvního stupně dozvěděl při zahájení daňové kontroly dne 7. 3. 2017, jak výslovně uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí v bodě [1].

[18] Podle § 6 odst. 3 zákona o omezení plateb v hotovosti ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán.* Jak bylo výše uvedeno, na posuzovanou věc nelze aplikovat § 112 odst. 2 větu první přestupkového zákona, ve znění účinném do 25. 2. 2020, tj. do dne publikace nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ve Sbírce zákonů pod č. 54/2020 Sb. Při posouzení věci je tedy třeba vyjít z právě citovaného § 6 odst. 3 zákona o omezení plateb v hotovosti účinného v době spáchání přestupku (tehdy deliktu). Z uvedeného vyplývá, že dne 22. 10. 2018, kdy bylo zahájeno řízení o přestupku, již odpovědnost stěžovatele zanikla, a to ke dni 7. 3. 2018, kdy uběhl jeden rok ode dne, kdy se správní orgán prvního stupně o deliktu (přestupku) dozvěděl.

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku v části, v níž se krajský soud zabýval namítanou nicotností rozhodnutí správních orgánů pro nepřislušnost správního orgánu prvního stupně. Krajský soud v bodě 67 napadeného rozsudku neuvedl, že rozhodnutí o doměření daně z přidané hodnoty za kontrolované období vydal správní orgán prvního stupně, jak uvádí stěžovatel. V této části napadeného rozsudku se uvádí, že spáchání přestupku zjistil „*prvoinstanční orgán, který vydal prvoinstanční rozhodnutí, při daňové kontrole u žalobkyně ve vztahu k DPH za prosinec 2016*“. Prvoinstančním rozhodnutím krajský soud zcela jasně minil prvostupňové rozhodnutí ve věci projednávaného přestupku, přičemž krajský soud dovodil, že právě zjištění porušení zákona o omezení plateb v hotovosti správním orgánem prvního stupně v průběhu jím prováděné daňové kontroly založilo příslušnost tohoto správního orgánu k vedení řízení o přestupku. V této části odůvodnění napadeného rozsudku tedy Nejvyšší správní soud nespatřuje žádné deficity, které by mohly založit jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jak uváděl stěžovatel (resp. ani pro nesrozumitelnost). Samotnou nepřislušnost správního orgánu prvního stupně pak již stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal, proto Nejvyšší správní soud nevidí důvod se touto otázkou zabývat. Pouze na okraj poznamenává, že ani případná místní nepřislušnost prvostupňového orgánu k vedení správního řízení nezakládá nicotnost rozhodnutí v takovém řízení vydaného, resp. rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006 - 138, a ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 - 69). Tato námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, neboť správní orgány rozhodly o sankci za přestupek, u něhož však již zanikla odpovědnost stěžovatele, a krajský soud tuto otázku nesprávně posoudil. Proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a zároveň i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů v řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel měl v řízení úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši. V řízení o žalobě stěžovatel vynaložil soudní poplatek 3.000 Kč. Dále má stěžovatel právo na náhradu nákladů právního zastoupení za dva úkony ve věci (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč za úkon [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky]. Dále má stěžovatel právo na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani. Žalovaný je tak povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o žalobě celkem 11.228 Kč.

pokračování

[22] V řízení o kasační stížnosti stěžovatel vynaložil soudní poplatek 5.000 Kč. Dále má stěžovatel právo na náhradu nákladů právního zastoupení za dva úkony ve věci (sepis kasační stížnosti a repliky) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč za úkon [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky]. Dále má stěžovatel právo na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani. Žalovaný je tak povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti celkem 13.228 Kč. Celkem za obě řízení je tak žalovaný povinen zaplatit stěžovateli 24.456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce stěžovatele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu